

บทที่ ๗

สรุปผลการวิจัยอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์บทเพลงดอกหญ้า นางเมิน” ครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย ๒ ประการคือ ๑ เพื่อรับร่วมบทเพลงของดอกหญ้า นางเมิน ๒ เพื่อวิเคราะห์บทเพลงของดอกหญ้า นางเมินใน ๔ ประเด็นคือ ๑) กลวิธีการประพันธ์ที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมิน ๒) การใช้คำสlang คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำภาษาไทย ถัดไปที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมิน ๓) การใช้สำนวนไทยที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมิน ๔) การสะท้อนทัศนะ วัฒนธรรม ปัญหาสังคมที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมิน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑ บทเพลงของดอกหญ้า นางเมิน ที่ผู้วิจัยสามารถรวบรวมได้มีทั้งหมด ๒๑๖๗ เพลง

๒ จากการวิจัยบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินสรุปผลได้ดังนี้

๒.๑ กลวิธีการประพันธ์ กลวิธีการประพันธ์ที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินอาจจำแนกได้เป็น ๔ ลักษณะคือ ๑) การใช้รูปแบบประพันธ์มีการใช้รูปแบบคำประพันธ์ ๓ ชนิดคือ กลอน กลอนหัวเดียว กลอนกบท ๒) การเลือกใช้คำที่ทำให้การส่งสารมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การใช้คำสัมผัสซึ่งมีทั้งสัมผัสสาระและสัมผัสอักษรหลายลักษณะ การใช้คำที่มีความหมายตรงกันเข้าม การใช้คำหวาน การใช้คำ ๒ แห่ง ๒ มุม การใช้คำเลียนเสียง การใช้คำอุทานเสริมบท การเคียงคำ การหลอกคำ การตีบคำ การเต้นคำ ๓) การใช้ภาพพจน์มีการใช้ภาพพจน์ ๑๒ ลักษณะคือ อุปมา อุปถกษณ์ อธินามนัย อธิพจน์ วิภาษา อรรถวิภาษา บุคคลาชิมฐาน สัญลักษณ์ การกล่าวประชาด ปฏิบูชา อนุนานนัช ปฏิรูปพาณ์ ๔) วิธีการสร้างเรื่องซึ่งจำแนกได้ ๔ วิธีคือ

การหักมุม การซึ่งให้เห็นความหมายอ่อนและความแตกต่าง การเสนอความคิดที่น่าสนใจ การผูกเรื่องที่มีเหตุผลและสมเหตุสมผล

๒.๒ การใช้คำสlang คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำภาษาไทยถี่เกี้ยงที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหน้า นางเมินสรุปได้ดังนี้ ๑) ในบทเพลงของดอกหน้า นางเมินมีการใช้คำสlang ไม่น้อยกว่า ๖๖ คำคือ ๑) ชีปีก (๒) หมดตูด (๓) ไอ้เจ้าอี๊โว (๔) ชิดซ้าย (๕) เสิงเคริง (๖) ชิง (๗) นะเนียะ (๘) ชาวย (๙) ไห้โป่ง (๑๐) ชีแวงก (๑๑) ปึง (๑๒) หล่อลาภคิน (๑๓) ถุน (๑๔) แด็ทสะนอมเร (๑๕) ยางชาวย (๑๖) ตีกเยื้าง (๑๗) อึบ (๑๘) เนียบ (๑๙) คัว (๒๐) ตกกระป่อง (๒๑) บ้า ๆ บ้องส์ ๆ (๒๒) แท้ว (๒๓) นึง (๒๔) น่าเจี้ยะ (๒๕) อ่ายเนียะ (๒๖) ขอบเดี้ยะ (๒๗) ไฟแดง (๒๘) นายหัว (๒๙) เต็ค (๒๙) จริงแมะ (๓๑) ยังเงี้น (๓๒) ดิงคง (๓๓) ชิกอ (๓๔) บັນท้าย (๓๕) ดัง (๓๖) หมู่หรือขา (๓๗) ห้าดาว (๓๘) ชีอบื้อ (๓๙) จ้าบ (๔๐) พับເຜີຍ (๔๑) ชື່ເປັ້ນ (๔๒) ຕາຍແທ (๔๓) ໄມ່ຈອດກີເຈິ້ງ (๔๔) ແກໃບແຄງ (๔๕) ແບບວ່າ (๔๖) ຮຳພັດ (๔๗) ປີ (๔๘) ກິນສິນຫລັນ (๔๙) ອຸດໂລກ (๕๐) ປີ (๕๑) ເງິ່ງ (๕๒) ປະເທື່ອງ (๕๓) ແຈ້ວ (๕๔) ເບີ່ຍາ (๕๕) ກຶກກຶກ (๕๖) ຈຶກໂກ (๕๗) ພິນ (๕๘) ເຮືອງອຍ່າວ່າ (๕๙) ກະຕິກ (๖๐) ຍ່າຕືອກ (๖๑) ຂົາ (๖๒) ເສື່ອຫຼາ (๖๓) ເນີນຈາງ (๖๔) ນາງແຂວ (๖๕) ຜັດດານ (๖๖) ອມ (๒) ในบทเพลงของดอกหน้า นางเมินใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า ๑๖๑ คำคือ ๑) ชัวร์ (๒) ພຣີກິກ (๓) ແຊທຕຣິກ (๔) ແໜນປີ (๕) ບອນນີ້ (๖) ໂຈ່ວ (๗) ຮີໄທ໌ (๘) ແກຣດ (๙) ເບີ່ຍີ (๑๐) ເສີ່ຍີ (๑๑) ແກຣ໌ (๑๒) ຄອຮ້ຽປ້ັນ (๑๓) ຮີໄໝເກີ້ດ (๑๔) ເຄລີຢີ (๑๕) ແກມ (๑๖) ແອຣ໌ (๑๗) ໂຄມ່າ (๑๘) ພົງ (๑๙) ດຣິງກີ (๒๐) ທີປີ (๒๑) ສີຕ (๒๒) ພິຕ (๒๓) ແດນເຊອຮ໌ (๒๔) ເຊັກໜີ (๒๕) ດີກີ (๒๖) ພົກູ້ກ (๒๗) ແພນ (๒๘) ດີ.ເຈ (๒๙) ກາຣັດ (๓๐) ດອລດລ່າວ໌ (๓๑) ມີສີສ (๓๒) ໄອໂຈ (๓๓) ວາເລີນໄກນ໌ (๓๔) ສເປັກ (๓๕) ປາຣີຕີ (๓๖) ໂປຣດິວເຊອຮ໌ (๓๗) ແເສຕີ (๓๘) ແກປ (๓๙) ສຕາຣັກ (๔๐) ໄອເທກ (๔๑) ຈິງ (๔๒) ພອຮົມ (๔๓) ໂນວຍ (๔๔) ເບອຮ໌ (๔๕) ແບລອ (๔๖) ບາຮ (๔๗) ໄນຕົກລັບ (๔๘) ຈິ່ນມອຕອຮ໌ໄຊກ໌ (๔๙) ນີ້ອົກ (๕๐) ເກີ (๕๑) ເຊອຮ໌ໄພຣ໌ (๕๒) ແອປິປີເບີຣີໂຄເຍ້ຖະງ (๕๓) ເຊີກູດບາຍ (๕๔) ເລີຟ (๕๕) ດື້ອກ (๕๖) ເອມຕີ (๕๗) ທາວສາສ (๕๘) ທາໄດວິນ (๕๙) ເກີຣ (๖๐) ພາກສ (๖๑) ເທິຣິນ (๖๒) ເມອະ

๖๗) กอนโน ๖๘) พาสต์ฟูด ๖๙) กอนสเตอร์ ๖๖) สตริง ๖๙) มีอบ ๖๙) นายดียร์
 ๖๔) อะเมซชั่ง ๗๐) ชิกแซ็ค ๗๑) เกอน ๗๒) แซร์ ๗๓) ลูตเตอร์ ๗๔) ไอเอ็มเอฟ
 ๗๕) มิยาซawa ๗๖) มันนี่ ๗๗) วิก ๗๘) ดิสโก้ ๗๙) ชาดี้ಡาส ๘๐) เชฟ ๘๑) ไฮสแตต
 ๘๒) ทัวร์ ๘๓) มินิส ๘๔) สวิตช์ ๘๕) สีร์ฟ ๘๖) แฟชั่น ๘๗) อินเตอร์เนต ๘๘)
 ไอซียู ๘๙) ชีฟอง ๙๐) ที.วี ๙๑) สะเตอร์โอ ๙๒) โอดี.เคน ๙๓) ออฟฟิศ ๙๔) ปีค้อพ
 ๙๕) ฟุ๊กบูล ๙๖) เปอร์เซ็นต์ ๙๗) ไฮเพอร์ ๙๘) แบรก ๙๙) แม็ก ๑๐๐) ทิชชูส์ ๑๐๑)
 คัมพ์ ๑๐๒) ไมค์ ๑๐๓) ลิปสติก ๑๐๔) ไอ.ๆ ๑๐๕) ยู.ๆ ๑๐๖) ยี.ๆ ๑๐๗) สปีด
 อิงลิช ๑๐๘) ถูก ๑๐๙) ไก ๑๑๐) กินเนส ๑๑๑) ไวรัส ๑๑๒) แท็กซี่ ๑๑๓) ไซนัส
 ๑๑๔) ไมเกรน ๑๑๕) สปริง ๑๑๖) ชีไฮร์ส ๑๑๗) สปีด ๑๑๘) ไฮไลต์ ๑๑๙)
 ลีอกเกต ๑๑๐) ตับเบิล ๑๑๑) โคลอญ ๑๑๒) ชีน ๑๑๓) วายภูค ๑๑๔)
 วอลเปเปอร์ ๑๑๕) หัลโลว์ ๑๑๖) ดาวน์ ๑๑๗) คามี ๑๑๘) รีสอร์ท ๑๑๙) กอล์ฟ
 ๑๑๐) ชูปเปอร์ ๑๑๑) เอกซ์เรย์ ๑๑๒) แม็บ ๑๑๓) ป่อนด์ ๑๑๔) บอนซ์ ๑๑๕) ฟลั๊ง
 ๑๑๖) ชูก ๑๑๗) ไฟฟ์ ๑๑๘) มู้ด ๑๑๙) ชิปโป๊ป ๑๑๐) รูจ ๑๑๑) เช็กบิล ๑๑๒) ช็อป
 ปี๊ง ๑๑๓) ศิวิไลซ์ ๑๑๔) แสตนเลส ๑๑๕) อัปเปอร์คัท ๑๑๖) วิดิโอ ๑๑๗) ช้อก
 ๑๑๘) โรแมนติก ๑๑๙) แอร์โรบิค ๑๑๐) ยู.ไอ.เวอร์ ๑๑๑) ถั่ว ๑๑๒) เลท ๑๑๓)
 แม็กเกต ๑๑๔) แอม瓦ย์ ๑๑๕) พลาสติก ๑๑๖) เพอร์นิเจอร์ ๑๑๗) บรานชิล ๑๑๘)
 แมคโกร ๑๑๙) แบล็คเดบิล ๑๑๐) รีเจนซี่ ๑๑๑) กอลท์ ๑) ใบบทเพลงของดอก
 หมู นางเมินใช้คำภาษาไทยถินได้ไม่น้อยกว่า ๒๓๙ คำคือ ๑) กายหลาย ๒) แซชิตาย
 ๓) กลด ๔) ใจเมล็ดห้มน้ำดี้ ๕) หนูก ๖) แตกเลือด ๗) ทวยอุด ๘) ทำเม่า ๙) ดับ
 พาย ๑๐) ช่อง ๑๑) ยกพาย ๑๒) เนียง ๑๓) ดายของ ๑๔) มูสัง ๑๕) ไหรโน๊ ๑๖) โน๊
 ๑๗) หมัน ๑๘) ไมเช็อฟิค ๑๙) หيدร ๒๐) แลโค๊ ๒๑) แบบ ๒๒) แหม่ม ๒๓) เขา
 ๒๔) อัญญาย ๒๕) โนมระ ๒๖) อี.โล้ง.โน้ง.เน้ง ๒๗) พร้าวเหมง ๒๘) หรอย ๒๙)
 น้ำเคย ๒๘) พุงปลา ๒๙) ผักหนานะ ๒๑) ตบ ๒๑) นีชง ๒๔) หึ้งเหลียง ๒๕)
 พรือ ๒๖) แหลง ๒๗) สา ๒๘) แม่เหย ๒๙) อื้อรืออื้อฉึง ๒๐) ไอ. ๒๑) หัววัน ๒๒)
 หัวน ๒๓) พุงใหญ่ ๒๔) พุงคุย ๒๕) สาวน้ำดี ๒๖) อกมอก ๒๗) เป็นดัง ๒๘) ชับ
 ๒๙) ทองแดง ๒๐) ใบแรก ๒๑) ดูบ ๒๒) เหลย ๒๓) นากา ๒๔) ไอก ๒๕) หมี
 ๒๖) งแห่มีง ๒๗) สาวยนลื่อ ๒๘) เมือ ๒๙) อี.ลี.อก.จ.อก.แจ.ก. ๒๐) สีอกແສກ ๒๐)

จี๊เด้งชี้เท่ง ๖๑) วิบ ๖๒) เพ ๖๓) เด ๖๔) สาอี็ต้ายเปล่า ๖๕) มิก ๖๖) เคือก ๖๗) ชวน ๖๘) หวาน อี๊ ๖๙) หลบบ้าน ๗๐) เมล็อก ๗๑) แรกน้ำ ๗๒) หวาน ทำน้ำทำนี ๗๓) กะ ๗๔) เอิน ๗๕) เครื่องไฟ ๗๖) โร๊ฯ ๗๗) อี๊แหลงไหรเด่า ๗๘) น้ำบ่าว ๗๙) นาน ๘๐) จังเสีย ๘๑) งามปือย ๘๒) หนองฯ ๘๓) หนองรุ่ยฯ ๘๔) หรืองแหรริง ๘๕) หลักหู ๘๖) ยอดอก ๘๗) แค้น ๘๘) แจ็กฯ ๘๙) ตือกเต็ก ๙๐) โนเมอี็ต้าย ๙๑) พล็อก ๙๒) หวานก ๙๓) ไอ๊ฟอร ๙๔) เคย ๙๕) เกยจี ๙๖) หลีอุกแหล็ก ๙๗) แน่แพ็กฯ ๙๘) ตามัน ๙๙) ตื้นจังหู ๑๐๐) ยักษ์หลังตึ่อง ๑๐๑) หก ๑๐๒) ตก ๑๐๓) พวย ๑๐๔) ไม่โร ๑๐๕) พรือโน๊ ๑๐๖) ปีดฯ ๑๐๗) ไม่ครบหุ้น ๑๐๘) ขาวหวานด ๑๐๙) โอดก ๑๐๑) แหลน ๑๐๒) ยิก ๑๐๓) ทุด ๑๐๔) หายหูคูดบือง ๑๐๕) ง่อง ๑๐๖) อิด ๑๐๗) กาง ๑๐๘) กลาง ๑๐๙) ตุด ๑๐๑๐) หนังใจ ๑๐๑๑) จี๊แพ็ก ๑๐๑๒) กลือกแกล็อก ๑๐๑๓) เป้า ๑๐๑๔) โนเม็งหัวครก ๑๐๑๕) ย้อมผก ๑๐๑๖) จี๊หก ๑๐๑๗) เหิดแแล้วัน ๑๐๑๘) มุ้งมิ๊ง ๑๐๑๙) แม่นฉาด ๑๐๑๙) อาท ๑๐๒๐) น้ำชูบ ๑๐๒๑) ทุยยา ๑๐๒๒) หัวหนานียว ๑๐๒๓) อะเลือด ๑๐๒๔) ตราภก ๑๐๒๕) น้ำทิ ๑๐๒๕) ใส่เกยหนอยฯ ๑๐๒๖) ปืนเตี่ยว ๑๐๒๗) ลอกหวาน ๑๐๒๘) แหลมหิด ๑๐๒๘) ม้วน ๑๐๒๙) อาท ๑๐๒๐) ลูกบัว ๑๐๒๑) คือริน ๑๐๒๒) ตาแห ๑๐๒๓) แม่เหย ๑๐๒๔) อ้อรือ ๑๐๒๕) อี๊ต้าย ๑๐๒๖) จะ ໂຟ ๑๐๒๗) หาด ๑๐๒๘) ขาวหวาน ๑๐๒๙) อี๊ดุด ๑๐๒๐) หนวยตาหวาน อี๊แลโนมนบัวฯ ๑๐๒๑) หวานเข้าหวาน ๑๐๒๒) หัวชา ๑๐๒๓) บาย ๑๐๒๔) จันหวาน ๑๐๒๕) เกึง ๑๐๒๖) น้ำจีกรา ๑๐๒๗) โนมนฉาด ๑๐๒๘) ท้อง ๑๐๒๙) แหลนฯ ๑๐๒๐) ดีดตึ๊ง ๑๐๒๑) อยู่พอดแลได ๑๐๒๒) นาย ๑๐๒๓) นายใจ ๑๐๒๔) หนัด ๑๐๒๕) คุยเจ็บอก ๑๐๒๖) หกตึ๊งต้าย ๑๐๒๗) แพล็ง ๑๐๒๘) หัวมัน ๑๐๒๙) แม่เมา ๑๐๒๓) หลาวเปล่า ๑๐๒๐) จริงหมี ๑๐๒๑) หีดเดียว ๑๐๒๒) หีด ๑๐๒๓) แต็ด ๑๐๒๔) แหลมมีด ๑๐๒๕) คลักฯ ๑๐๒๖) โนม ๑๐๒๗) ไม่พักแหลง ๑๐๒๘) คือแรงอก ๑๐๒๙) ราช่า ๑๐๒๐) แวงฯ ๑๐๒๑) ราร่า ๑๐๒๒) แรกว่า ๑๐๒๓) เอือนฯ ๑๐๒๔) ปั๊ว ๑๐๒๕) ปลา ๑๐๒๖) ซ่องดีคง ๑๐๒๗) แนงฯ ๑๐๒๘) ก้อมแกึง ๑๐๒๙) กุบกับ ๑๐๒๐) ไอรัส ๑๐๒๑) ชับเช็ก ๑๐๒๒) อี๊แมะ ๑๐๒๓) ชับแพ็ก ๑๐๒๔) ชับปีด ๑๐๒๕) ชับผีด ๑๐๒๖) ต่อโพรง ๑๐๒๗) โยก ๑๐๒๘) ปือกແย়েก ๑๐๒๙) หีดฯ ๑๐๒๐) หลาว ๒๐๐) หยด ๒๐๑) หวาน ๒๐๒) หวานเหวี่ด ๒๐๓) กด ๒๐๔) ไม่ติด ๒๐๕) นาฎเด้า ๒๐๖) เท ๒๐๗) หัวด ๒๐๘) ศัมปีน ๒๐๙) หนวย ๒๐๑๐) เบน ๒๐๑๑) แยก ๒๐๑๒) จังหู ๒๐๑๓) สาวใหญ่วังเจ็งวัง ๒๐๑๔) เข้าไซ ๒๐๑๕)

ชีโงง (๒๑๕) กอ (๒๑๖) คัญ (๒๑๗) เทียน (๒๑๘) อาด (๒๑๙) ยักแม็ก (๒๒๐) เอียด ๆ (๒๒๑) ทำแಡก (๒๒๒) จอก (๒๒๓) ดูบดิบ (๒๒๔) สังหารี (๒๒๕) ขอบแรง (๒๒๖) ปลาพง (๒๒๗) หัวพร้าว (๒๒๘) โสะ (๒๒๙) อึบิด (๒๓๐) เจ้าค่าติด (๒๓๑) ตุ่งหัวตีน เชื่อ (๒๓๒) โอกอาอก (๒๓๓) เปลา

๒.๓ การใช้สำนวนไทยที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินมีการใช้สำนวนไทย ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท ไม่น้อยกว่า ๑๕๖ สำนวนคือ

(๑) กระดวนน้ำครัวว่าขัน (๒) กระดังงานลุนไฟ (๓) กระดูกขัดมัน (๔) กลับตาลปัตร (๕) กลับหน้ามือเป็นหลังมือ (๖) กัดก้อนเกลือกิน (๗) ก้างขาวงอก (๘) กึงก่าได้ทอง (๙) กึงทองใบหยก (๑๐) กินไฟแคง (๑๑) กินน้ำตาต่างข้าว (๑๒) กินน้ำใต้ศอก (๑๓) กินเหนียว (๑๔) แก่เกินแกง (๑๕) แก่นะพร้าว (๑๖) แกงจืดจึงรักลุนแกลือ (๑๗) ไกล็อกลือกินค่าง (๑๘) ไก่ได้พลอย (๑๙) ไกร่องบ่อน (๒๐) ไก่หลวง (๒๑) ข่มเขาโคจีนไหกินหญ้า (๒๒) ข้าวใหม่ปلامัน (๒๓) ขิงกีราข่ากีแรง (๒๔) จืนคาน (๒๕) ฤดูเดือด (๒๖) เจ้าตามตระกูลอุดตามประตุ (๒๗) เจ้าป้าหวานคำ (๒๘) เจ้ายา (๒๙) คนกินแกลง (๓๐) คนคนให้คูหน้า ซื้อผ้าให้คูเนื้อ (๓๑) คลุมถุงชน (๓๒) คอมหมื่นเข้าวะคอมยฝน (๓๓) เค้มเหมือนแกลือ (๓๔) ง่ายเหมือนปอกกล้วยเจ้าปาก (๓๕) ใจเข้าวะคล่อง (๓๖) จับปลากรายได้ปลาชิว (๓๗) จับปลาสองมือ (๓๘) จับเสือมือเปล่า (๓๙) ฤดูใต้ต้ำตอ (๔๐) เจอคอ (๔๑) เจ้าชู้ไก่แจ้ (๔๒) แจงตีเบี้ย (๔๓) ช่าวเจ็ดทีคีเจ็ดหน (๔๔) ช้างตายทึ้งตัวอาใบบัวบีด (๔๕) ชิงสูกก่อนห่าน (๔๖) ชูบมือเป็น (๔๗) ซื้อความในหนอง (๔๘) ซื้อเรือเก่าต้องเอกสาร (๔๙) ซื้อวัวให้คูทางซื้อนางให้คูแม่ (๕๐) เผ่าหัวงู (๕๑) ตักกลอบต้องหมั่นภู (๕๒) เจ้าชู้ต้องหมั่นเกี้ยว (๕๓) ตินพอกหางหมู (๕๔) เดินฉั้ดหวัน (๕๕) ได้เรือแล้วถีบแพ (๕๖) ตกนรกทึ้งเป็น (๕๗) ตักน้ำใส่กะโนลกะโนกูเงา (๕๘) ตัดซ่องน้ำอยแต่พอตัว (๕๙) ตัดบัวไม่เหลือเยื่อไช (๕๑) ตัดหางปล่อยวัด (๖๐) ตาถัว (๖๑) ตินถีบปากกัด (๖๒) ตินเท่าฝ่าหอย (๖๓) เตะปีบดัง (๖๔) ถ่านไฟเก่า (๖๕) ถึงเคยถึงเกลือ (๖๖) ทำนาบนหลังคน (๖๗) ทำหมายอกไก่ (๖๘) นกเขมิ้น (๖๙) นั่งร้าน (๗๐) นำกลึงบนใบบอน (๗๑) นำเข็นไหรับตัก (๗๒) นำตาเช็คหัวเจ่า (๗๓) นำพึงเรือเสือพึงป่า (๗๔) นำมาปลา

กินนิด น้ำดื่มดกินปลา ๗๕) น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย ๗๖) น้ำแรกแทรก
เหมือน ๗๗) เนื้อไม่ได้กิน หนังไม่ได้รอจนนิ่ง กระดูกแขวนคง ๗๘) ปลากระดี่ได้น้ำ
๗๙) บันน้ำเป็นตัว ๘๐) ปากคนยกกว่าปากกา ๘๑) ปลูกเรือนตามใจผู้อยู่ ผูกอู่ตามใจ
ผู้นอน ๘๒) เป็นทองแผ่นเดียวกัน ๘๓) เป็นพืนเป็นไฟ ๘๔) ผ้าเหลืองร้อน ๘๕)
ฟันสั่งฟ้า ปลาสั่งหนอง ๘๖) ฝัดดึงเปล่า ๘๗) พบริมฝีทางเมื่อยามawanบิน ๘๘)
พระรามเดินคง ๘๙) พระอิฐพระปูน ๙๐) พอไปวัดไปว่าได้ ๙๑) พอถ้าปากกี้เห็นลิ้น
ไก่ ๙๒) พายเรือในอ่าง ๙๓) พุดน้ำไหหลีฟัดดับ ๙๔) พุดบางกอกออกบางกอกถ้า ๙๕)
พุดเป็นต่อຍหอย ๙๖) พุดไปสองไฟเบี้ย นิ่งเสียคำลีงทอง ๙๗) เพื่อนกินหาง่าย เพื่อน
ตายหายาก ๙๘) แพ้เป็นพระชนะเป็นมาร ๙๙) พังหูซ้ายออกหูขวา ๑๐๐) ไฟตามเอา
น้ำมันราด ๑๐๑) ไฟในนำออก ไฟนองนำเข้า ๑๐๒) นัดแดงเผามะม่วง ๑๐๓) ม้าดีด
กะโหลก ๑๐๔) มีคส่องคม ๑๐๕) มีแก้วอยู่ในมือ ๑๐๖) มือไครยวาว้าได้สาวเอา
๑๐๗) มือถือสากรปักถือศีล ๑๐๘) มือไม่พายอาทิตย์นาน ๑๐๙) แม่ม่ายทรงเครื่อง
๑๐๑) ไม่กลัวตื้นจิ้ว ๑๐๑) ไม่มีน้ำยา ๑๐๒) ไม่เอาถ่าน ๑๐๓) ข้อมแมวขา ๑๐๔)
ยาไส้ ๑๐๔) ยามรักน้ำต้มผักกี้ว่าหวาน ๑๐๖) ยิ่มได้หึ้นน้ำตา ๑๐๗) ยุงมีให้ได้ ไรมี
ให้ตอม ๑๐๘) ร่วมหัวใจท้าย ๑๐๙) ระยะทางพิสูจน์ม้า ก้าวเวลาพิสูจน์คน ๑๑๐)
ราชธรรมากษัย ๑๑๑) รู้ๆ ๆ ปลา ๆ ๑๑๒) เรือล่มปักอ่าว ๑๑๓) ลงเรือลำเดียวกัน
๑๑๔) ถ่วงคอญาเห่า ๑๑๕) ลิ้นกับพื้น ๑๑๖) ลีมตาดูโภก ๑๑๗) ลูกเป็นไฟ ๑๑๘)
ลูกไก่ในกำมือ ๑๑๙) ลูกชี้ห้มือไม่ทันคำ ๑๑๐) ลูกไม้ ๑๑๑) เล่นกับไฟ ๑๑๒) เลย
เพล ๑๑๓) เลี่ยชาเลียแจ้ง ๑๑๔) เลือกนกมักได้แร่ ๑๑๕) วัวแก่ชอบกินหญ้าอ่อน
๑๑๖) ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง ๑๑๗) ไวไฟ ๑๑๘) เกษรธีพิงมุด ตุดพิงแคน ๑๑๙)
สาวหน้ากาบ ๑๑๐) ใส่หัวโขน ๑๑๑) หนูตกตังข้าวสาร ๑๑๒) หมาเห่าเครื่องบิน
๑๑๓) หวันขึ้นข้างตอก ๑๑๔) หวานนอกขนมใน ๑๑๕) หวานเป็นลม ขมเป็นยา
๑๑๖) หวานพีชหัวงผล ๑๑๗) หางเต่าค่ากับหางแคน ๑๑๘) เห็นกงจักรเป็นดอกบัว
๑๑๙) เห็นชี้เห็นไส้ ๑๑๐) เห็นช้างชี้ค้ามช้าง ๑๑๑) omnพรมมาพุด ๑๑๒) อมสากร
๑๑๓) อาบน้ำร้อนมาก่อน ๑๑๔) อีหรองเดียวกัน ๑๑๕) เอาน้ำมันไปรากกองไฟ
๑๑๖) เอาหูไปนา เอาตาไปไร

๒.๔ การสะท้อนทัศนะ วัฒนธรรม ปัญหาสังคมที่ปรากฏในบทเพลงของคอกหัวข้า นางเมินสรุปได้ดังนี้ ๑) ในบทเพลงของคอกหัวข้า นางเมินได้สะท้อนทัศนะที่มีต่อชีวิต สังคม วัฒนธรรมไม่น้อยกว่า ๕๕ ทัศนะ เช่น ค่าของคนไม่ได้อยู่ผิวนรูปร่างหน้าตาแต่อยู่ที่การกระทำว่าดีหรือชั่ว คนที่เห็นคนอื่นว่าเป็นคนคือคนที่เป็นคน ชีวิตไม่เที่ยงแท้แน่นอนมีเกิดมีดับมีขึ้นมีลงมีสุขมีทุกข์ เด็กบริสุทธิ์เหมือนฝ้าขาวเด็กจะเป็นอย่างไรจะดีเดลวยอย่างไร อยู่ที่พ่อแม่ผู้ใหญ่จะอบรมปูทางแต่งอย่างไร หากอบรมปูทางแต่งดีเด็กก็จะเป็นคนดี หากเราจะรักจักสิ่งใดให้ลึกซึ้งถึงแก่นเราต้องทำในสิ่งนั้น อย่าหวานละห้อยเป็นทุกข์รำพึงถึงอดีตที่ผ่านไปไม่มีวันหวนกลับ อนาคตที่ยังมาไม่ถึง แต่ควรคำนึงถึงปัจจุบันซึ่งเป็นจริงและสำคัญอย่างยิ่ง คนคือคนที่รักกันไม่หลงลืมคนไม่แบ่งชั้นวรรณะคน ไม่โลก ใจ歹สูง มีคุณธรรม ควรจะดูรา อันเป็นที่ตั้งของความประมาทดีกว่าไปพายามรถด้านมันต์ เพราะการดูราช่วยแก้ปัญหาได้จริง เปรตไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วแต่เปรตคือคนเป็นที่เป็นคนเลว ทุจริต โงกิน สังคมไทยยังมีความเหลื่อมล้ำทางสังคม คนที่มีอำนาจมีฐานะคือกระทำผิดอาจไม่ถูกลงโทษ แต่หากชาวบ้านทำผิดจะถูกลงโทษทันที คนที่จะเป็นผู้นำเป็นผู้บริหารควรทำตัวให้น่าเดื่องได้ ซึ่งอสัตย์สุริต ครอบครัวได้ถูกตัดขาด พ่อคิดเหต้า ครอบครัวนั้นย้อมแตกสาย สังคมไทยต้องประสบกับปัญหาพระสังคมไทยมีคนเก่งมากมายแต่ไม่เป็นคนดี คนไทยควรรู้ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย สังคมได้ก้าวมาชิดในสังคมนั้น มีความเห็นที่แตกต่างกัน ขาดความสามัคคีกันสังคมนั้นต้องประสบความทายนะ เเงินเป็นสิ่งที่นำกลัวเงินทำให้มุขย์เป็นคนชั่ว ขาดคุณธรรมจริยธรรม กล้ากระทำความชั่วต่าง ๆ ๒) ในบทเพลงของคอกหัวข้า นางเมินได้สะท้อนวัฒนธรรมของชาวบ้านภาคใต้ไม่น้อยกว่า ๑๐ ด้าน เช่น วัฒนธรรมความเชื่อ เช่น ความเชื่อเรื่องการบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อเรื่องนรก ความเชื่อในอันนิสังส์ของการบรรยายเรียน ความเชื่อเรื่องบุพเพสันนิวาส ชาตินี้ ชาติน้ำ วัฒนธรรมการตั้งชื่อ เช่น การตั้งชื่อคน การตั้งชื่อหมู่บ้าน วัด การตั้งชื่ออาหาร วัฒนธรรมการปูรงอาหาร เช่น การแกงหอยชุน การทำเจ้าวาย่า วัฒนธรรมการสร้างความบันเทิง เช่น การรำวง การรำทำท วัฒนธรรมการประกอบอาชีพ เช่น การค้าขาย การรับราชการ การรับจ้าง วัฒนธรรมการสร้างอาชีพ เช่น ใช้คำที่มีความหมาย ๒ แห่ง ๒ มุม ชื่นนำไปคิดไปในเรื่องเพศ

เล่าเรื่องเกินจริงเกินเชื่อ ๓) ในบทเพลงของคอกหญ้า นางเมินได้สะท้อนปัญหาสังคม ภาคใต้ไม่น้อยกว่า ๑๐ ปัญหา เช่น ปัญหาการเด่นการพนัน ปัญหาการเรียกไก่ บอกร้าย กับตราชัย ปัญหาน้ำดื่มไม่เป็นธรรมของสังคม ปัญหาการแพร่ระบาดของยาบ้า ปัญหา การเด่นการเมืองเพื่อประโยชน์ของตนและครอบครัวของตนและการทุ่มเงินซื้อคะแนนเสียง ปัญหาการซื้อสิทธิขายเสียง ปัญหาน้ำดื่มของคน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยมีข้อที่น่าสังเกตดังต่อไปนี้

๑ กรณีผลงานเพลงของคอกหญ้า นางเมินมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ บทเพลงของคอกหญ้า นางเมิน มีปริมาณมากถึง ๒๑๖๗ เพลง จากการศึกษาพบว่าหลายเพลงมีคุณค่าทางวรรณศิลป์และทางวัฒนธรรม เช่น เพลงรักสาวบางหรียง ซึ่งมีความเด่นยิ่ง ที่การเลือกใช้คำ การใช้สำนวนเบริญเที่ยบที่เด่นชัดคมคาย การถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกที่ลึกซึ้งของมนุษย์ การบันทึกวัฒนธรรมการตั้งชื่อบ้านนามเมือง ประเพณี ชาติพะ อันเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นตน ได้เป็นอย่างดี มีความไพเราะเป็นวรรณคดี ว่าด้วยนี้

“ร้อยนาพันนา ร้อยบันพันนา ไม่สรวยท่านาง สาวบ้านบางหรียง ใช้
สรวยแต่รูป นำกำสำเนียง สาวบ้านบางหรียง งามทั้งนำ้ใจ

พบกันเมื่อวันหักพระแทลลุมโพธิ์ จะขอเอี่ยมโอดีด โอม ໄก ໄล ยิ่งหวานปาน
หยด นำ้ผึ้งตรึงใจ บอกพี่ได้ไห้มีไฟฟันหรือยัง

สาวบ้านบางหรียง พี่เพียงประสบ ครั้งเดียวได้พบสนตารือยัง ได้ฟัง
สำนึคงปานเสียงระฆัง พี่ต้องชั้งังห่มมือนดังต้องมนตร์

ร้อยบันพันนา ร้อยนาพันนา พบมาหากายบ้างที่ไม่เคยสนใจ พบสาวนาง
หรียงแก่เพียงหนึ่งหนน หลงรักหน้ามนเดียวจนหมดใจ”

(รักสาวบางหรียง)

หรือเพลงเดือนดับที่กะสุนย์ ซึ่งมีความดีเด่นทั้งการเลือกคำ การใช้จำนวน อุปมาเปรียบเทียบ การลำดับความคิด การถ่ายทอดอารมณ์ เป็นบทเพลงที่มีคุณค่าทาง วรรณศิลป์เป็นวรรณคดี ว่าดังนี้

“**คืนนี้จันทร์ส่อง เสียงกลืนชัดเสียงหาดกะสุนย์ urenkyนั่งกุยกันสองต่อสอง โภนตันมะพร้าวได้เงาลัว คืนแสงจันทร์ส่อง คืนนี้ราสองสัญญาไว้กัน**

คืนนี้จันทร์เสี้ยว เสียงกลืนสงบเจ้าหลบไปไหน มองดูๆ ไกรเขางานสุขสันต์ เมื่อคุตัววนแล้วแสวงจะเครว รักรามันสัน เพียงแค่สามวันรักพลันถืบลง

สาวกะสุนย์ ไหนคุยไว้รักแน่นหนัก เสมือนหมื่นฟ้ารักเดือน เหมือนกระรักน้ำทะลุเม่นคง เพียงแค่สามวันรักพลันถลาย กลับไม่ชื่อตรงใจ ไม่มั่นคงเหมือนดั่ง กำกูย

คืนนี้จันทร์ดับ ลับแสงส่องหล้าให้มีดลัว มองดูมีดมัวทั่วกะสุนย์ กล้ายหัวใจของพ่อมองหม่น เพราคนชื่อตุ้ย สาวกะสุนย์ สุรายภูรธานี”

(เดือนดับที่กะสุนย์)

บทเพลงของคอกหัญญา นางเมิน ซึ่งหลายเพลงมีความไพเราะมีคุณค่าทาง วรรณศิลป์และทางวัฒนธรรมดังกล่าวแล้วซึ่งมีปริมาณมากมายนี้จึงนอกจากจะเป็นภูมิ ปัญญาที่มีมาแล้วยังสามารถบ่งบอกว่าผู้แต่งบทเพลงดังกล่าวซึ่งเป็นชาวบ้านที่ได้รับ การศึกษาในระบบไม่สูงนัก มีความสามารถในการแต่งเพลงเป็นอย่างยิ่งและยังบ่งบอก ว่าผู้ที่แต่งเพลงได้ดีและได้มากขนาดนี้เป็นกวีหรือปราษฐ์ชาวบ้านอย่างแท้จริง

มีคำกล่าวซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในวงวรรณคดีและสังคมวิทยาอยู่ ๒ ประการ ว่า ๑) กวีนั้นไม่เลือกที่เกิด (ชวน เพชรแก้ว ๒๕๑๒ : บทนำเรื่อง) ซึ่งขยายความได้ว่าผู้ที่ เป็นกวีไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่เกิดในชาติตรรกะลสูง ร่ำรวย ได้รับการศึกษาในระบบเป็น อย่างดีหรือเกิดในที่เจริญหรือในเมือง แต่กวีอาจเป็นคนธรรมชาติสามัญที่มีลักษณะพิเศษ บางประการ เช่นมีความสัมฤทธิ์ทางวิชาการ รู้จักเจ้าใจชีวิต มีความประณีตละเอียดอ่อน มี ความสามารถในการแต่งเรื่อง มีความสามารถในการใช้ภาษาอธิบายถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ

สูญเสียได้ดีมีประสิทธิภาพ เป็นต้น ๒) วรรณคดีเป็นสิ่งที่แสดงถึงพัฒนาการของชุมชน หรือสังคมก้าวคืบชุมชนทุกชุมชนหรือสังคมทุกสังคมที่พัฒนาการมาเป็นลำดับ เมื่อมาถึงขั้นหนึ่งก็จะเกิดกิจกรรมวรรณคดีขึ้นในชุมชนหรือสังคมนั้น ๆ เช่นอย่าง (น.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ๒๕๑๗ : ๑) ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำกล่าวดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องอย่างยิ่ง กับกรณีของคอกหมู นางเมินและสังคมภาคใต้

๒ กรณีกลวิธีการประพันธ์ที่ปรากฏในบทเพลงของคอกหมู นางเมินมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ กลวิธีการประพันธ์ที่ปรากฏในบทเพลงของคอกหมู นางเมินส่วนใหญ่ มีความสอดคล้องกับกลวิธีการประพันธ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมประเทศร้อยกรองโดย เนพะกalon สุภาษ ทั้งด้านรูปแบบคำประพันธ์ การเลือกใช้คำและสำนวนที่ทำให้การส่งสารมีพลังและมีประสิทธิภาพ ซึ่งทำให้ผู้ฟัง “รู้เรื่อง” และ “รู้รส” วิธีการสร้างเรื่องที่มีความแนบเนียนมีหลายวิธี ซึ่งกลวิธีดังกล่าววนนี้ย้อมส่งผลให้วรรณกรรมร้อยกรองโดยเนพะกalon สุภาษมีความไฟแรง เป็นวรรณคดีซึ่งย้อมส่งผลให้บทเพลงของคอกหมู นางเมินมีความไฟแรงเป็นวรรณคดี เช่นเดียวกัน

หากพิจารณากลวิธีการประพันธ์โดยเนพะกalon ด้านการเลือกใช้คำและการเลือกใช้สำนวน (ภาษาพจน์) ต่าง ๆ แล้วก็สรุปได้ว่าคอกหมู นางเมินสามารถเลือกใช้คำและสำนวนได้ดี ซึ่งส่งผลให้บทเพลงของคอกหมู นางเมิน เป็นบทเพลงที่ไฟแรงเป็นวรรณคดี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ยิ่งลักนิดเป็นไร ยิ่งได้ใหม่กันดี โกรธกันตั้มแต่เมื่อไร เห็นไม่ยิ่งลักกิ โลกจะได้สดใส ยิ่งหน่อย ได้ใหม่กันดีกันดี”

(ยิ่งลักนิด)

“ถึงเพียงสามคืน แม้เพียงสามวัน สายใยสัมพันธ์มั่นคงสมอ ทราบชั่วเดินฟ้า สาย กง ไม่ลืมเธอ กิตถึงสมอแม่ต้องจากไกล”

(รักษาทรายเนื้อ)

“ตอกออยดอกหัญชา จะเปรีบงดออกฟ้าหนัน ไม่ถึงครึ่งน้อยวานา เอื้อมครัวไม่ถึง
แหงนกอยสุดสอยเด็ดถึง ดอกฟ้าจ้าวงหฤดลอดลับ ไห”

(บ้านพร้าวสามยอด)

“ต้นอ้อยเคยหวาน กลับพากไม่หวานดังว่า ต้นอ้อยเคยชี้ กลับมึน ไม่ชื่นหวานตา
สายตาจัดงานร่วงปล่า ให้ความรักเราคงเริ่มไร้รา”

(มองตาเห็นใจ)

“สาวมุสลิมจิ้นลืม ไม่เบา สาวบ้านท่านสา พรึ่งพรนดิด โภนจริงแม่ ตาม
หวานชี้ เดียบขาดบาดถึงดวงแฉด ยามสนบน้องพี่ช่องตาแฉด น้องแตต้าจ้องพี่ต้อง
ตะลึง

“สาวมุสลิมจิ้นลืม ไม่เบา สาวบ้านท่านสา ขอยกให้เข้าบืนหนึ่ง หมุดคำเก็บหวาน
ปากแดงดึงลูกต่ำลึง รอขึ้นหวานป่านน้ำผึ้ง เอวกลมหมาอนกลึง สาวซึ่งขาดกรวง”

(สาวมุสลิม)

“ยังจำได้ไหม ใกล้ๆ กองฟาง ได้หยดน้ำเทียน ท่านกลางแสงจันทร์ เคล้าเคลิน
ดอกไม้สายลม สองราชสู่สมสุขสันต์ ท่านกลางแสงจันทร์คืนนั้นสุขใจ

ไม่ลืมๆๆ เลือนหาย กดิ่นแก้มกลิ่นกาษ กลิ่นหอมละไม ไม่ลืมรสรักรอฤดูน
ไม่ลืมรสจูบฝันใจ จะนานเท่าไรพี่ยังไม่ลืม”

(น้องลืมหรือยัง)

๓ กรณีการใช้คำສแลง คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำภาษาไทยถี่นี่ได้ที่ปรากฏ
ในบทเพลงของดอกหัญชา นางเมินมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ ในบทเพลงของดอกหัญชา นาง
เมินมีการใช้คำตั้งกล่าวที่หมายความกับบริบทปรากฏเป็นจำนวนมาก ซึ่งนอก จากจะทำ
ให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพได้ การใช้คำສแลง คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษยังทำให้เกิด
ความรู้สึกทันสมัย การใช้คำภาษาไทยถี่นี่ได้นอกจากจะทำให้ผู้ฟังที่เป็นชาวบ้าน

ภาคใต้เข้าใจได้ง่าย รู้สึกเป็นกันเองแล้วยังเป็นการอนุรักษ์ภาษาไทยดีน้ำดีได้เป็นอย่างดีสอดคล้องกับทัศนะของเจ้าเรจู แสงดวง霞 (๑๕๑๕ : ๖๕) ที่ว่า

“การบรรยายดินให้ลงไปในเพลงถูกทุ่ง นับได้ว่านี่เป็นการอนุรักษ์ภาษาห้องดินที่ได้ผลมาก แม้ว่าผู้แต่งอาจไม่มีความประสงค์เช่นนั้นอยู่ แต่คำศัพท์ท้องถิ่นที่ปรากฏอยู่ในเพลงทำให้ผู้ฟังชาระได้รู้สึกเป็นกันเองและรับอหำนท์ล้าน้ำใช้จนติดปากทั้งๆ ที่คำบางคำเป็นคำก่อ��จะไม่มีผู้ใช้แล้ว”

๔ กรณีการใช้สำนวนไทยที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ ในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินมีการใช้สำนวนไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ ไม่น้อยกว่า ๑๕๖ สำนวน ซึ่งนอกจากจะบ่งบอกถึงภูมิปัญญาทางการใช้สำนวนไทยของผู้แต่งได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังบ่งบอกว่าคนในสังคมไทยโดยเฉพาะคนที่มีอายุ ๔๐ ปีขึ้นไปยังคงมีความรู้ความเข้าใจในสำนวนไทยเป็นอย่างดีและยังบ่งบอกว่าสำนวนไทยสามารถใช้สื่อสารได้เป็นอย่างดี

๕ กรณีการสะท้อนทัศนะ วัฒนธรรม ปัญหาสังคมที่ปรากฏในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้

๕.๑ กรณีการสะท้อนทัศนะมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ ในบทเพลงของดอกหญ้า นางเมินมีการสะท้อนทัศนะที่ได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนาหลายทัศนะ เช่น ทัศนะที่ว่าค่าของคนไม่ได้อยู่ที่พิวพรรณรูปร่างหน้าตา แต่อยู่ที่การกระทำว่าดีหรือชั่ว ทัศนะที่ว่าชีวิตไม่เที่ยงแท้แน่นอนมีเกิดมีดับมีขึ้นมีลงมีสุขมีทุกข์ หรือทัศนะที่ว่าคนดีคือคนที่รักกัน ไม่หลงลืมตน ไม่แบ่งชั้นวรรณะคน ไม่โลภ จิตใจสูงมีคุณธรรม เป็นต้น ซึ่งบ่งบอกว่าพระพุทธศาสนาเคยมีอิทธิพลและยังมีอิทธิพลต่อประษฐชาerb้านภาคใต้และสังคมชาวบ้านภาคใต้อย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของสุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๓๑ : ๑) ที่ว่า

“ภาคใต้ของประเทศไทย เป็นแหล่งที่พระพุทธศาสนาบรรลุสืบต่อกันมา นาน พระพุทธศาสนาจึงมีอิทธิพลต่อชาวบ้านภาคใต้อีกซึ่งและหนึ่งในนั้นก็คือ พื้นฐานของชาวบ้านภาคใต้ส่วนใหญ่จึงมีเช่น อันนี้องมานาดลักษณะของสังคมไทยที่ กรรมประกอบด้วยวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา ดังนั้นกิจกรรมหรือการที่ทั้งปวงของ ชาวบ้านภาคใต้จึงได้รับอิทธิพลจากพระพุทธศาสนา มีพระพุทธศาสนาเป็นเพื่อนที่”

๕.๒ กรณีการสะท้อนวัฒนธรรมมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ ในบทเพลงของ คอกหมู นางเมินอันเป็นบทเพลงของชาวบ้านภาคใต้ มีการสะท้อนวัฒนธรรม ของชาวบ้านภาคใต้หลาย ๆ ด้าน เช่น ความเชื่อ การตั้งชื่อ การปฐมอาหาร การ ประกอบอาชีพ ฯลฯ เช่นเดียวกับวรรณกรรมหรือบทเพลงอื่น ๆ ทั่วไปสอดคล้องกับ ทัศนะของจำเรียง แสดงดังนี้ (๒๕๒๕ : ๑๐๑) ที่ว่า

“บทเพลงลูกทุ่ง ได้สะท้อนชีวิตของชาวไทยภาคใต้เกือบทุกแห่งทุกมุมที่ที่ ก็ใช้ช่องกับภาษา ประเพณี การดำรงชีวิต แม้กระทั่งเรื่องราวที่ติดใจคนในท้องถิ่น”

๕.๓ กรณีการสะท้อนปัญหาสังคม มีข้อที่น่าสังเกตดังนี้ ในบทเพลงของ คอกหมู นางเมินซึ่งเป็นวรรณกรรมของชาวบ้านภาคใต้มีการสะท้อนปัญหา สังคมภาคใต้หลายประการ เช่น ปัญหาการเล่นการพนัน ปัญหาความไม่เป็นธรรมของ สังคม ปัญหาความยากจน เป็นต้น เช่นเดียวกับวรรณกรรมประเภทอื่น เช่นวรรณกรรม ประเภทเรื่องสั้นซึ่งคัดพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ – ๒๕๒๕ จำนวน ๗๒ เรื่อง ซึ่ง Jarvis กาลัดิยูทิพยรัตน์ (๒๕๓๒ : ๓๑๐ – ๓๑๕) ได้ศึกษาและสรุปว่าเรื่องสั้นคังกล่าว ได้สะท้อนปัญหาสังคมภาคใต้ไว้ ๓ ปัญหาคือ ๑) ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ปัญหา ความยากจน ปัญหาการอาชุดงานปริญของนายทุน ปัญหาจากภัยธรรมชาติ ปัญหา การเพิ่มประชากร ๗๗ (๒) ปัญหาด้านสังคม ได้แก่ ปัญหาความไม่ปลดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ปัญหาสุขภาพอนามัย ปัญหานักนิยม ความเชื่อ ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี ๗๗ (๓) ปัญหาด้านการเมือง ได้แก่ ปัญหาจากเจ้าหน้าที่ของ

รู้และนักการ เมืองใช้สำนักงานหน้าที่ในการผิด ปัญหานอกสุ่มน้อย ปัญหาผู้ก่อการร้าย คอมมิวนิสต์ ฯลฯ

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

- ๑ ควรจะมีการเผยแพร่งานวิจัยนี้แก่ชุมชน
- ๒ เพื่อให้เยาวชนได้รู้จักราษฎรชาวบ้าน ภูมิปัญญาชาวบ้านและเกิดความรักสักภักดีในท้องถิ่นของตน เยาวชนโดยเฉพาะเยาวชนจังหวัดสงขลาควรจะได้ศึกษาประวัติและผลงานเพลงของคอกหมู่ นางเมินในฐานะราษฎรชาวบ้านและภูมิปัญญาชาวบ้านที่สำคัญ
- ๓ เนื่องจากบทเพลงของคอกหมู่ นางเมินทุกเพลงได้บันทึกไว้เป็น ประพันธ์ ทัศนะ วัฒนธรรม ปัญหาสังคม ไว้ในสภาพที่เหมาะสม จึงสามารถนำไปใช้ประโยชน์ทางการเรียนการสอนในประเด็นดังกล่าวได้เป็นอย่างดี เช่น เพลงขอแก่นของซึ่งบันทึกไว้การเลือกใช้คำ การใช้สัญลักษณ์ การเสนอความคิดที่น่าสนใจ สามารถนำไปใช้สอนกลวิธีการประพันธ์ในประเด็นดังกล่าวได้ดีกว่า

“แก่เพียง ได้เห็นก็เป็นบุญตา เป็นวาระนาทีได้มานเห็น ดอกฟ้าดอนนี้ โถสิงามเด่น แก่เพียง ได้เห็นก็เป็นบุญตา

แก่เพียง ได้เห็นก็เป็นบุญนัก ถึงเพียงได้รักเข้าเดียว ไม่ว่า เมื่อเรากรีฑาเป็นดอกฟ้า เราเป็นดอกหมู่ ไม่ถูกวรรณกัน

ดอกฟ้าควรอยู่คู่ฟ้า ดอกหมู่ขอเพียงแค่ฟัน ไม่เคยคิดเด็ดดวงดอกฟ้าล่าวัณย์ เพราะรู้ด้วยนั้นว่า ไม่มีทาง

แค่เพียง ได้เห็นก็เป็นบุญตา ขอชุดดอกฟ้าดอนนี้ห่าง ๆ มิได้มารองแก่รองก็ช่าง ขอเพียงสุขบ้านแก่ท่านสามาถตา”

(ขอเคนมอง)

รักพี่ชับแพ็ก ไม่หลอกแพลก์ที่รัก นองอ่าทำยีกหักให้ฟื้อกหักหลัง ยักหลังดังต้อง นั่งหงื่งแล้วโหนระลัง ตอบรักพี่สักครั้ง อย่าท่านแต่นั่งตีหน้าหักมีเลย”
 (รักชับแพ็ก)

เพลงชนให้ตาย ซึ่งได้บันทึกปัญหาสังคมชาวบ้านภาคใต้ไว้หลายประการ สามารถนำไปใช้สอนในประเด็นดังกล่าวได้ดี ว่า

(สร้อย) จนให้ตาย ๆ จนให้ตาย ๆ
 ตลาดเป็นบันมีแต่ชวย เล่นนายก็ไม่เคยได้ เล่นไฟก็มีแต่เสียง (ช้ำ) แฉมลักษณะ
 เมีย มันค่าน้ำเสียเกือบตาย (สร้อย)

ชื้อบอร์ไม่ถูกสักที ชื้อตลอดต่อรีไม่เคยเข้าใกล้ เลขเด็ดกวลด้านขวาดี (ช้ำ)
 ไม่ถูกสักทึงดันนีก็ตาย (สร้อย)

เลี้ยงกุ้งกุลาหอยปี ขาดทุนทุกทีไม่มีกำไร มั่นใจว่าได้หลายตัน นำน้ำกุ้งมันกลับตันมาตาย (สร้อย)

กสุ่นใจหันไปกินเหล้า พ่อนาน ๆ เช้าอดเทล้าไม่ได้ งานทำชำรุดไม่มี (ช้ำ)
 แฉมซังเป็นหน้อยากผูกคอตาย (สร้อย)

(จนให้ตาย)

๕ นอกจะนำไปใช้ในการเรียนการสอนแล้วบทเพลงของคอกหัวข้า นางเมิน หลายเพลงยังสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมอย่างอื่นได้อีก เช่น

เพลงสาวสิงหนคร ซึ่งกล่าวถึงชื่อตำบลต่าง ๆ ในอำเภอสิงหนครถึง ๑๑ ตำบล สามารถนำไปใช้โฆษณาประชาสัมพันธ์อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาได้เป็นอย่างดี ว่า

“งามทีแม่ยอดหัวข้า งามจริง ๆ สาวสิงหนคร งาม ไปเสียทุกคน ทุกตำบลช่าน อรชา สายสะเด็จหั้งสินขอต์ตำบล (ช้ำ) สายหมุดทุกคนสาวสิงหนคร

เพลงนาหานอิตตัง ซึ่งบันทึกทัศนะต่าง ๆ ที่น่าสนใจสามารถนำไปใช้สอนการละท้อนทัศนะต่าง ๆ ได้ดี ว่า

“พระท่านว่านานาอิตตัง รักบ้านชั่งบ้านก็ชั่งปะไร ต่างคนต่างคิด ต่างขัดต่างใจ (ช้ำ) เอ็นน่อจะรักกันนำ้ใจกัน

ทำเด็กมีคนด่า ทำเด็กินหน้าก็รักกินตน ไม่อัจฉราด์ไม้อายากให้ดี คนเข้าพวงนี้ ก็มีมากล้น อันคำติฉินนินทา (ช้ำ) คนเรนกิดหมาย่อมหนนีไม่พื้น

ยามจนก็มีคนเกดียด ชิงหั้งรังกียจ หมายเหยียดว่าจน ยามร่วงชิกลับมาอิจฉา น่าวนนกิดมนเป็นคน อันคำติฉินนินทา (ช้ำ) คนเรนกิดหมาย่อมหนนีไม่พื้น

คนเรนกิดหมาย่อมมี ความชั่วความดี ย่อมมีปะปน ที่รักก็ชั่วที่ชั่งก็ด่า อ่าไน ถือสาเกดมนเป็นคน อันคำติฉินนินทา (ช้ำ) คนเรนกิดมา ย่อมหนนีไม่พื้น

เกิดมาอย่าเสียชาติเกิด ทำดีไว้เดิคงจะเกิดผล ทำดีแม้ไม่มีคนเห็น ความดี ช่อนรื้น พระคงเห็นสักหน อันคำติฉินนินทา (ช้ำ) องค์พระสัมมา ยังหนนีไม่พื้น”

เพลงรักชั้บแพ็ก ซึ่งได้บันทึกวัฒนธรรมการใช้คำภาษาไทยถิ่นใต้ที่น่าสนใจ หลายคำ สามารถนำไปใช้สอนภาษาไทยถิ่นใต้ได้เป็นอย่างดี ว่า

“รักพีชับแพ็ก ไม่รักแพ็กโงกเงก อึง ไม่ใช่พระเอกแต่ก็ไม่ใช่ผู้ร้าย ขอตามคนดี ว่ารักกับพีได้ไม่ พีรักน้องอีดาย ขอรับรอง ได้ว่าชับแพ็ก

รักพีชับแพ็ด เอาช้างมาเยิดกะ ไม่โโยก อึงวันนี้ต่อโปรดกรับรองไม่โยกยักษ์อยกเยก ขอรับประทานว่ารักพีมันชับแพ็ก พีใช่กันสักแพ็กแล้วชอบแหลงหลือกแพล็กเหมือนเด็ก เลี้ยงแกะ

เห็นปูบรักปืนรักชับเชก ในความรู้สึกน้องสาวหมื่นอาเมียวบวกกับอีแมะ แค่ สนบตามองพีหลงรักน้องเดียวแล้วหละ จะไปขออนปีะหรือว่าไปใจอ่อนัง

สารดำเนินหลักษา ตามหมายความว่าสารอิสلامในมังกร ให้จะแก้กลั่นยกย่อ สาระทิวงหนึ้งก็อรชร สารทำนบเมื่อได้มีภาพเชือ (ช้ำ) กลับไปนอนเพ้อถึงแม่ขันด่างอน งานแท้เม้มอย สารซิงโคลอี้ช่างอรชร งามแท้เม้มคุณ สารวัดชนุนคงทำนุญ ชาติก่อน สารป่าขาดนบขาดหัวใจ (ช้ำ) สารป่ากรอไฉ ไลจริงเม่งมังอน

ดำเนินหมายเดียดชะแล้ ก็ช่างงานแท้นะเม้มนืออ่อน ดำเนินธรรมแดงม่วงงาม หัวใจ วนบหวานเมื่อได้พูงมังอน ตืบอี้ดดำเนินลูกคุณงานชิง (ช้ำ) งามจริงเม้มยอดหอยิง สารสิงหนคร"

(สารสิงหนคร)

เพลงสองมีอแม' ซึ่งพรรณนาพระคุณของแม่ได้ลึกซึ้งถึงแก่นสามารถนำไปใช้ ประชาสัมพันธ์วันแม่ได้เป็นอย่างดี ว่า

"สองมีอแม่ก็สองมีสวารรค์ สองมีอแม่นั้น โอบอุ้มคุ้มภัย สองมีปีอนน้ำ ปีอนหัวคอยฝ่าห่วงไช สองมีอแม่ไกวเปลกลอ้มให้หนอน

สองมีอประคองกอดถูกยามหน้า สองมีอคอยฝ่าลูบเล้าอหาร สองมีอปีอง ปีดพัตรไว้ถูกยามหนอน สองมีอมาตราหนนีอ้ออ่อนยอมทัน

สองมีอของแม่ถึงแม่หนนีอ้อหันก สองมีอไม่พักทำงานดีนرن สองมีอเพื่อถูก ผูกพันแม่นั้นยอมทัน สองมีอดีนรนหนาลียงถูกมา

สองมีอแม่ก็สองมีสวารรค์ สองมีอแม่นั้นยากที่จะหา สองมีอของไกรไหน เท่าสองมีอมาตรา สองมีอแห่งฟ้าก็สองมีอแม"

(สองมีอแม')

เพลงหรอยไม่น้อง ซึ่งกล่าวถึงอาหารพื้นบ้านภาคใต้หลายอย่าง เช่น น้ำขุบ สะตอคง แกงส้ม ข้าวยำ น้ำเคย พุงปลา เป็นต้น สามารถนำไปใช้โฆษณา ประชาสัมพันธ์อาหารภาคใต้หรืองานเทศกาลอาหารพื้นบ้านได้เป็นอย่างดี ว่า

“กรอบไม่น้อง ๆ ๆ นำชนตลอดปักษ์ใต้บ้านพี่ เก็บน้องนำตามลึด น้องคงจะเพิดซินะคนดี ยิ่งนำมูกช้อยยิ่งกรอบหูอื้ อหารบ้านพี่ ถ้าไม่เผิดกะไม่กรอบ กรอบไม่น้อง กรอบพี่เหรอ ๆ ”

กรอบไม่น้อง ๆ ๆ ลองชิมแลลอง แกงส้มกะกรอบ แกงส้มทึ่งเปรี้ยวทึ่งเผิด ทึ่งนำตามลึดทึ่งนำมูกช้อย ยิ่งนำตามลึด ยิ่งเผิดยิ่งกรอบ ยิ่งนำมูกช้อยยิ่งกรอบน้องเหรอ กรอบไม่น้อง กรอบพี่เหรอ ๆ ”

อีสานชอบงานส้มตำ บ้านพี่ข้าวคำ ชาติมันกรอบเมล่อ เกลือดลับข้าวคำน้อง เอ้ย อยู่ที่น้ำเคยจริง ๆ นะครอ หวานนิดเกิมหน่อย กรอบจริงนะครอ ภาษาบ้านนะครอ ขา วันซับอีหลี แซ่บไม่น้อง แซ่บพี่เหรอ ๆ ”

กรอบหนักหนา ๆ ๆ น้ำเกลือพุงปลา ปักษ์ใต้บ้านพี่ ถ้าจะให้เข้มหนำ ต้องมีผัก เท่านะสุด ๆ ยังดี ฉุกเฉียวนี่ยังฉุกหนีดี รับรองพรุ่งนี้ดีอง ไปทั่งบ้าน กรอบไม่น้อง กรอบพี่เหรอ ๆ ดีอง ไม่น้อง ดีองพี่เหรอ ”

(กรอบไม่น้อง)

๕ จากการวิเคราะห์กระบวนการใช้คำ การใช้ภาพพจน์และการสะท้อนทัศนะ พบว่าในบทเพลงของคอกหัญ นางเมิน มีการใช้คำ การใช้ภาพพจน์ที่หลากหลาย ลักษณะปรากฏเป็นจำนวนมาก มีการสะท้อนทัศนะหลากหลายทัศนะ ซึ่งส่วนใหญ่ ได้รับอิทธิพลจากหลักธรรมในพระพุทธศาสนา จึงควรจะศึกษาลักษณะการใช้คำ การใช้ภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของคอกหัญ นางเมิน อย่างละเอียดและควรจะศึกษาอิทธิพลของพระพุทธศาสนาที่ปรากฏในบทเพลงของคอกหัญ นางเมิน อย่างละเอียด

๖ จากการที่คอกหัญ นางเมินแต่งเพลงมา ๓๐ ปีมีผลงานเพลงที่ดีไม่น้อยกว่า ๒ พันเพลง ซึ่งเดียงและบทเพลงของคอกหัญ นางเมินน่าจะเป็นที่รู้จักแพร่หลายและ น่าจะมีรายได้จากการแต่งเพลงหรือขายลิขสิทธิ์เพลงเป็นจำนวนมาก แต่ปรากฏว่ามีคน รู้จักคอกหัญ นางเมินและบทเพลงของคอกหัญ นางเมินน้อย รายได้จากการขายบท เพลงก็มีน้อยมากซึ่งปัญหาน่าจะเกิดจากคอกหัญ นางเมินขาดวิธีการบริหารจัดการที่ดี

ซึ่งเป็นปัญหาที่ศิลปินพื้นบ้านส่วนใหญ่ต้องประสบ จึงสมควรจะศึกษาปัญหาการบริหารจัดการกรณีของคอกหมู นางเมินและหรือของศิลปินพื้นบ้าน อีกประเด็นหนึ่ง

๗ ควรจะมีการศึกษาวิเคราะห์บทเพลงของนักแต่งเพลงชาวบ้านภาคใต้คนอื่น ๆ เช่น เพทาย ณอนมจิต ประจำวัน วงศ์วิชา ฉัตรทอง มงคลทอง ศักดิ์ชาย ช่วย ปุณณะ ฯลฯ โดยอาจจะวิจัยในประเด็นที่ปรากฏในงานวิจัยนี้หรือในประเด็นอื่นซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการสรุปภาพรวมของบทเพลง ของนักแต่งเพลงชาวบ้านภาคใต้และ การอนุรักษ์สืบสานบทเพลงที่เป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านภาคใต้ที่สำคัญสืบไป

๘ ควรจะสร้างความตระหนักรักกันและชูชนว่าภูมิปัญญาชาวบ้านเป็นภูมิปัญญาที่สำคัญ เนื่องจากเป็นภูมิปัญญาของชาวบ้านซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของสังคม รับใช้ชีวิตของคนส่วนใหญ่ของสังคม เป็นพลังสำคัญที่จะชุดดึงหรือพัฒนาคนส่วนใหญ่ของสังคม เป็นภูมิปัญญาพื้นฐานของภูมิปัญญาชั้นสูงของสังคมของชาติ การศึกษาภูมิปัญญาชาวบ้านทำให้เรารู้จักภูมิปัญญาชาวบ้าน รู้จักชาวบ้านซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของสังคมเราตามที่เป็นจริง ทำให้เกิดปัญญาสามารถถ่วงท่าทีต่อชาวบ้านแก้ปัญหา หรือพัฒนาชาวบ้านได้ตรงจุดและดีที่สุด